

## Lipcsei Dániel – **The Strange Meeting**

Ez is olyan nap volt, mint a többi, egy dolgot leszámítva... Vége! Végre vége ennek az öt évnek is. A középiskolás öt évnek... A végzősök úgy rohantak ki az udvarra, mint az özönvíz, még néhány tanárt is kisodort magával a tömeg.

Az érettségi mindenből sikerült, arra az egyetemre vettek föl ahova minden álmom volt bekerülni. Habár az örömöm mégsem lehet önfeledt... Itt kell hagynunk az osztályt, tanárainkat, és egy teljesen új közösségbe kerülünk majd, ahol a beilleszkedés - főleg nekem - nem lesz valami egyszerű. Habár néhányan ugyan arra az egyetemre megyünk, így valamelyest könnyebb lesz. De közel sem biztos, hogy egyáltalán találkozunk majd...

Gondoltam még teszek egy utolsó sétát az iskolámban, végignézem a tablókat, kedvenc termeimet... Óóó, és a ping-pong asztal... Hmmm, megvannak rajta a piros csíkok, amiket még az ütőink húztak, mintha csak megannyi művészi ecsetvonás lenne.

Odaballagtam az ablakhoz, és csak néztem, ahogy lassan lebukik a nap a hegyek mögött. A lámpák is égtek már az épületben, ideje volt menni. Komótosan sétáltam a bejáráthoz. Furcsamód az ajtó zárva, a portán egy lélek se.

*- Ilyen korán kezdődött volna a szabadság? - gondoltam.*

Kinéztem az üvegajtón. Távol a lámpák félhomályában láttam még néhány diákot a busz fele sietni. Hiába kiabáltam volna, ugyanis vajmi kevés az esélye, hogy az ablakon kiszűrődő maroknyi hang akár csak egy húsz métert is megtegyen. Füstbe ment terv...

*- Mennyi lehet az idő? Nyár van, későn sötétedik...*

A falióra este nyolc óra negyvenhetet mutatott. Kilenckor van találkozó haverokkal, de így aligha érek oda. Leültem egy székre az aulában, és vártam. Vártam a csodára, ami jelen esetben egy kulcs volt, a hozzá tartozó portással... A nagy várásba elálmosodtam. Rákönyököltem a térdemre és arcomat a tenyerembe hajtottam... Elaludtam...

Arra keltem, hogy jéghideg szél szalad végig a helyiségen, be a nadrágszáramba, a lábam mentén egészen a gerincemig. Tiszta libabőrös lettem.

A lámpák már nem égtek, csak az utcalámpák pislákoló fényei szűrődtek be az ablakon. Egyből bepánikoltam, mert egy az, hogy pánikolós vagyok, kettő, éjszaka közepén egy üres iskolában ébredni nem valami felemelő érzés... Nyugalom! Fő a hidegvér!

Hát mit ne mondjak jó lett volna, ha fő és nem fagy... Olyan hideg volt, hogy már csak arra vártam, mikor kezd el esni a hó odabent. Amint vége lett ennek a gondolatmenetnek, valami fehér porcicaszerű valami táncolt alább a félhomályban oly kecsesen, mint egy balerina. Földet érése előtt azonban még elkaptam, de nem tetszhetett neki, hogy nem tudta befejezni a nagy mutatványt, mert cseppfolyós állagot vett fel, amint a bőrömhöz ért... Akkor döbbsentem rá... Ez egy hópelyeg! Június közepén, egy épület belsejében?! Érthetetlen!

Észre se vettem, amíg erre az egy pelyegre összpontosítottam, már egy-két centiméter vastagon hó borította a csempét, mint egy fehér bársonyszőnyeg.

Először is keressük meg a bejárati ajtót.

Tapogatózva nagy nehezen megtaláltam, mily meglepő, még mindig zárva. Porta szintűgy. Kerestem mivel tudnám betörni az üveget és végre kijutni erről az átkozott helyről. Ahogy így keressélek egyszer csak megbotlottam valamiben, ami csörömpölő hangot adott. Nini! Egy vascső!

Felemeltem, nem volt túl nehéz, de a célfeladat teljesítéséhez megteszi. Odamentem az üveghez. Beleköptem a tenyerembe, hogy ne csússzon, ami el is érte célját, ugyanis egyből odafagyott a csőhöz a kezem. Hátralendítettem a csövet, és vártam... Mint amikor a baseball meccsen az ütő játékos várja a megfelelő pillanatot, hogy hazafutást üssön. Számomra is eljött ez a pillanat. Összeszedtem minden erőmet és lendítettem...

A cső süvítve haladt a célja fele. Már csak néhány centiméter kellett volna, hogy átrepítse az üveget a túlvilágra, azonban megállítottam a kezem... Valami furcsa hangot hallottam a második emelet felől. És most, hogy odafordítottam a fejem, valami halvány fénysugárra lettem figyelmes.

A hó már fél lábszárig ért, gyorsan kellett döntenem, mi legyen. Még egyszer nekifutottam az ablaknak, már látni véltem a szétrepülő szilánkokat és hallani az üveg csörömpölő, kétségbeesett sikolyát, amint éppen kileheli lelkét, de megint szólt a hang. Nagy nehezen megszabadultam az "ütőtől" és elindultam felfele. Megint szólt, de most értettem mit mond.

- Hahó, van itt valaki? – ismételte, meglepően barátságos ám kétségbeesett hangon.

- Igen, itt vagyok! - próbáltam ugyanolyan barátságosan válaszolni, de erre elhallgatott és mintha elkezdett volna valaki szaladni. Hát én se rest, megszorítottam a lépteimet a lépcsőn felfele. Felértem a hosszú folyosóra, itt minden lámpa égett és ez által nem maradt titokban a kérdező bal lába, amint eltűnik az „A” szárny folyosójának a sarkán...

- Ne félj tőlem, nem bántalak! - kiáltottam utána.

Erre abbamaradt a csempén kopogó, szapora lábak hangja. Megrázkódott az épület és néhány pillanatra sötétbe borult az emelet. Úgy érezhette most megléphet, ugyanis újra szaporán kopogott a csempe alatta. Ám pechére nem tartott sokáig ez a kis áramszünet. Megállt, nekem háttal, mintha sóbálvánnyá változott volna. Ha így marad, hazaviszem kerti törpének...

Egy darabig nem mertem megszólalni. Csak a göndör haját láttam, de mégis úgy éreztem, valahonnan ismerős... Aztán bátorságot merítettem és elég hangosan kezdtem beszélni...

- Nem tudod, mi a pokol folyik itt? Havazik az aulában! Mindenki eltűnt!

Mintha meg se hallotta volna... Én már kezdtem magam egy horrorfilmbe érezni, most jön az a rész, amikor ismét lekapcsolódik a villany, eltűnik, majd amikor ismét felkapcsolódik, mögöttem felbukkan néhány lépésre és nagy visítások - esetleg morgások - közepette egy kecses bakugrással a torkomba harap és elfogyasztja tápanyagokban gazdag belső szerveim... Úúú, a vascső meg lent maradt... Legalább egy szívószál lenne nálam! Futni sincs értelme, így hát nincs más hátra, mint előre...

- Ki vagy te? Hogy kerültél ide? - próbáltam minél határozottabban kérdezni, nehogy megérezze a félelmet...

Lassan megfordult. Egy fiú volt. Most kezdtem érezni igazán, mintha nem is egyszer találkoztunk volna. És most lassan elindult felém. Az arcáról nem tudtam leolvasni, milyen szándékkal közeledik. Becsuktam a szemem, összegörnyedtem és vártam a kegyetlen kínok közötti elhalálozást, vagy éppenséggel, hogy az egyik haverom előugorjon valahonnan egy kamerával és azt kiabálja: „Nézd a hülyegyereket! Betojtál, mi?”

De nem ezen lehetséges folytatások közül következett be valamelyik... Éreztem, hogy ráteszi a kezét a vállamra. Az egész testem beleremegett. Különös érzések fogtak el... Szomjas voltam, fáradt, enni akartam egy buktát, meg akartam ölelni egy koalát...

- Semmi baj haver, én sem akarlak bántani. – mondta rekedt, mutáló tinédzser hangon.

Nono! Ennek nem dőlünk be! Nem adom azé olyan könnyen az agyam! Továbbá is mozdulatlanul maradtam, hátha T-rexnél alkalmazott „meg ne mozdulj” stratégia beválik, gondolván hogy az is egy ragadozó... Ááá, de ez nem adja fel...

- Hé, haver! Nyisd már ki a szemed!

Próbáltam valamelyest megnyugodni, kiegyenesedtem és lassan kinyitottam a szemem. Amint az arcára pillantottam egy zuhanó érzés és a hangos koppanás a csempén jelezte, hogy az agy nem akar hinni a szemek által észlelt képnek. A csempe, amire érkeztem tompán koppant és azon nyomban kettérepedt - kispórolták alóla a ragasztót a hanyag burkolók! Habár ez volt, ami segített. Felfogta egy hangyányit az ütést, hogy az igen csak egységes koponyám ne legyen puzzle... Elájultam.

Amikor ismét magamhoz tértem, az aulában voltam, azon a széken ahol legelőször elaludtam... De most zsúfolásig tele volt emberekkel, akiket soha életemben nem láttam még! Egyre furcsább dolgok történnek itt, húzzuk el a csíkot azonnal!

Hahaha... Papírkutya menekülne! Ahogy furakodok a tömegbe előre, arra leszek figyelmes, hogy egy igazán nagy lapátkéz tart az arcom felé. Az első próbálkozása előtt még kitértem, de a második eltrafált. Úgy pofán vágott, hogy ismételten elterültem.

Arra keltem, hogy valaki pofozgat.

- Kelj fel ember! Mi lelt téged? Úgy dőltél el, mint egy zsák krumpli! Csak nem kísértetet láttál?

Ott feküdtem a másodikon a csempén a nemrég még zombinak vélt sráccal. Mi a fene folyik itt?

Amíg teljesen magamhoz tértem volt időm jobban szemügyre venni. Göndör haj, pattanásos arc, serkenő legénytollak az állán... Felsegített. Fél fejfel volt alacsonyabb nálam. Csak most feleltem a kérdésére...

- Őszintén megvallva, azt! - mondtam kicsit remegő hangon.

Tágra nyílt szemekkel pásztázta végig a folyosót, de miután látta, hogy egy elátkozott lélek sem garázdálkodik a területen megnyugodott és kezét kézfogásra nyújtotta. Kezet fogtunk és már mutatkozott volna be, de csendre intettem. Ugyanis tudtam ki volt az...

Az öt évvel ezelőtti pontos másom!

- Te én vagyok... - mondtam elhaló hangon.

- Ugyan, számárság! Hogy lennél már te én, amikor ketten vagyunk, és ha nem tévedek egy „én”-ből csak egy lehet egy időben!

- Tudom nekem is furcsa ez az egész, de nézz meg jobban! Látod a hasonlóságot?

A talpamtól a fejem búbjáig áttanulmányozott. Sőt, úgy éreztem még a lelkembe is belelát. Mint egy scanner... Már csak az adatok feldolgozására várt. Kitáguló pupillák jelezték az adatok feldolgozása 100%-on van. Ekkor egy kicsit meginogott és végrehajtotta ugyanazt a műveletet, amit én néhány perccel ezelőtt. BUMM!

Remek! Ez biztos én vagyok! Ugyanúgy pofozgatással ébresztgettem, ahogy ő engem. Ismét bevált. Kinyitotta a szemeit. Mintha egy fiatalító tükörbe bámultam volna! Megvártam, amíg teljesen magához nem tér. Leültettem a fal mellett sorakozó székek egyikére. Jókorát kaphatott, zavartan nézett körbe.

- Hol vagyunk? - kérdezte kicsit még kómásan.

- Nem ez a kérdés, inkább, melyik időben! - ezt úgy mondtam, mintha tőle remélnék választ erre az egészre.

- Fogalmam sincs. Nagy valószínűséggel nem az enyémben, és ha kinézel az ablakon szerintem te is rájössz, hogy a tiédben sem.

Kinézttem, és realizáltam, igaza van. Hacsak néhány pillanat alatt nem raktak egy több tíz méteres falat a suliköré. Ezen már meg sem lepődtem, de ugyan mi jöhet még...

- Ezek sem magyar kőművesek voltak, az fix! - próbáltam egy kis humorral oldani a feszültséget. Valamelyest sikerült is. - Hogyan kerültél ide?

- Elaludtam órán, és itt ébredtem...

- Detto. Had találjam ki... Magyaron, igaz? - kérdeztem vigyorogva.

- Mágus! Honnan tudtad?

- Már elfelejtetted? Én te vagyok, és fordítva. Én az aulában aludtam el. Nem lehet az, hogy álmodunk?

- Meglehet, habár akkor ugyanazt álmodjuk, és egy álomban?

- Vagy csak én álmodom, - ha nem sértelek meg - és te nem is létezel...

Erre mind a ketten elhallgattunk... Lehet, hogy van valami igazságalapja a dolognak, hisz ő én tehát beképzeltetem magamnak. Arra a megállapításra jutottunk, hogy ez most nem lényeges, akár hogy is van, jobb mintha egyedül lennék.

- Próbáljunk meg valahogy kijutni innen. - álltam elő végre valami ötlettel.

- De hogy? Nem láttad a falat?

- Láttam, de a főbejárat előtt nincs.

Olyan boldog lett, rakétasebességgel száguldott lefele a lépcsőn. Alig bírtam utolérni. Aztán hirtelen megállt, de én későn vettem észre, és azzal a lendülettel belelöktem a hóba. Két és fél méter hó volt akkor már az aulában. Pár pillanatot vártam hátha kimászik belőle, de színét se láttam. Utána vettem magam, mint egy műugró. Beletelt vagy fél másodpercbe hogy megtaláljam, ugyanis rajta landoltam. Szerencsére nem lett semmi baja, a hóréteg felfogta a becsapódásom által keltett erőt. Kirángattam. Együtt néztük az elmebeteg természet eme vívmányát... Már csak az igluk meg az eszkimók hiányoztak. Én és az a nagy szám... Egy másodperc se telt bele s egy talpig szőrbe öltözött alakot láttunk szaladni egy csapat farkas elől. Ügyes vagy képzelet, jár a banán! Mégis min járt az eszed, amikor ezt az egészet összeraktad? Valami jó kis kalandregényen, ami az északi sarkon játszódik?

Rájöttünk erre nem fogunk kijutni. Szomorkásan ballagtunk vissza az emeletre és leültünk a székekre.

- Ha már így alakult, szeretnék egy kicsit megtudni a jövőről, persze csak ha nincs ellenedre. - mondta kölyökkutya pofát vágva hozzá.

- Sajnálom, de nem mondhatok semmit! Éld úgy az életed, ahogyan eddig is tetted, és nem lesz semmi baj. Most nem tudom elmagyarázni, mert az időutazás bonyolult! Lényeg: Nem szabad semmit megtudni a jövőről, és semmit nem szabad változtatni a múltban! - mondtam olyan határozottan amennyire csak lehetett.

- Hát akkor mindegy. - mondta egy kicsit szomorkásan, felállt és elindult a folyosó vége fele...

- Te meg hová mész?

- Mennem kell...

- De hát hova mennél?

Erre nem válaszolt, csak ment és ment... Majd lekapcsolódtak pár pillanatra a lámpák és... és eltűnt. Hát ismét magam voltam és kis naivan azt hittem, itt a vége, ennél már rosszabb nem lehet! Hát...

Megfordultam, hogy visszaüljek és ott volt! Az a horror jelenet játszódott le, amire az elején számítottam. Nem szoktam ilyen megfogalmazásokhoz folyamodni, de az élmény hű leírásához kénytelen vagyok ezen szavakat alkalmazni. Hát én nem az, hogy beszartam... keresztbe fostam magam és azt a valamit is.

Véres volt mindenütt, az egyik szemgolyója hiányzott, a hús cafatokban lógott róla a beleivel együtt, jó hogy nem esett pofára bennük. Sárga nyálkás folyadék csöpögött belőle és olyan rohadt hullaszag csapott meg, hogy egyből könnybe lábadt a szemem, ezért szerencsére nem kellett végignéznem a következő jelenetet... Nekem ugrott és egy óriásit harapott a torkomba... Kész... megint elterültem, és úgy éreztem egyszer s mindörökre... Rángatott jobbra, ballra, mint egy rongybabát...

Kinyitottam a szemem és az láttam, hogy a portás ébrezget... Ott ébredtem az aulában...

- *Oké, hozhatjátok a kényszerzubbonyt...* – gondoltam magamban.

- Hé, kölyök! Ébresztő későre jár, zárnam az ajtót! - mondta kicsit indulatosan.

Feltápáskodtam és ránéztem az órára. Este nyolc óra ötvennyolcon álltak a mutatók. Kitesékelt az ajtón majd becsukta mögöttem. Belecsíptem a karomba, nem álom-e még, de szerencsére az éles fájdalom bebiztosított.

A téren talákoztam a barátaimmal, elmeséltem nekik mi történt ma. Mondanom sem kell jól röhögtek.

Hajnali kettő fele értem haza, ezek után a forró zuhany megváltásként ért. Egész éjszaka nem tudtam aludni, folyamatosan a ma történteken agyaltam, de nem jutottam semmire.

Másnap előkerestem a cipős dobozt, amiben az emlékeket tartom. Találtam egy fogalmazást, amit még magyarra kellett írni. A címe „Találkozás érettségizett önmagammal”. Azt éreztem, hogy a torkomba dobog a szívem. Szóról szóra az volt benne leírva, ami ma történt. Csak az ő szemszögéből, azaz hogy a múltbeli én szemszögéből. Még a zombis rész is stimmel! Aszongya, idézem: „Viszont elköszönés után beöltözök zombinak, mögé lopódzok, és úgy teszek, mintha torkon harapnám! Hagy rémuljön halálra!”

Szóval erre mondják, hogy „visszanyal a fagyit”...